

да се готви за въстание. Главатарите на пригответованото въстание си бѣха избрали по една област. Пд-прочутъ отъ тѣхъ бѣше единъ младъ момъкъ, ІА. Бенковъ, отъ Копривштица, който зе име Георги Бенковски и бѣше, право да речемъ, главата на движението. Двамата други бѣха Ванковъ и Икономовъ и двамата изъ Русе.

Като се боаха за прѣчки отъ страна на Гръцити, никакво опитване за повдигане не се направи въ Македония, освѣнъ само въ Разлогъ. Въ цѣлата Пловдивска и Сливненска област и една часть отъ Софийската въ всякоя тако-речи градъ се съставили комитети да подканеть жителити да вдигнатъ глава и да пригответоватъ оръжие и пари. Проводиха се въ Цариградъ 1450 лири до търговцити съ просба да пратеть оръжие въ Загора, както направиха и пд-напрѣдъ. Търговцити отговориха, че правителството те zelo строги мѣрки да се не испраштатъ оръжия по желѣзницата, та не могатъ да пратеть тоа пѣтъ. Остатѣкъ тѣ отъ парити са проводи въ Букурештъ за да купеть стари пушки до 6000 и да гледатъ да ги прѣкаратъ въ България. Нѣ въ съгнство ништо се не прати. Главатарите, като мислеха, че пригответоването се те свършило, опрѣдѣлиха день тѣ за 30 апр. за въставание; нѣ за да закрѣпеть пд-добрѣ съгласието между различнити комитети и като се надѣваха за скоро обавене на война отъ Сърбиня, рѣши се въ едно събрание, държано на 31 марта отъ главатарите Панагюрски, въстанието да стане прѣзъ половина та на май. Друго едно събрание се държало на 30 апр. въ селото Мечка, близу до Панагюриште. Въ събранието на Мечка, дѣто засъдавали до 120 пратеници отъ разни мѣста, доказа се, че правителството те вече осѣтило за тѣхното намѣрение и, че те zelo вече мѣрки. Намѣето да отложатъ въстанието доклѣ се обрѣжи народъ тѣ и се опрѣдѣли день тѣ за въстание — зашто те въ това врѣме Сливненската област не бѣше се споразумѣла направо съ Т. Пазарджикката — Бенковски и другити главатаре имаха лудостъ та да наченатъ ненадѣйно.

Тѣ мислеха да наговореть селата да въстанатъ, като ги увѣриваха, че тии нѣма да праветь друго, освѣнъ да пазеть селата си нѣколко деня, доклѣ пристигнатъ сръбскити и рускити войски, които вече идатъ на помошгъ. Ништо не можеше да бѣде пд-глунаво отъ кроежъ тѣ на въстанницити. Намѣето да събератъ една чета отъ юнаци добрѣ обрѣжени и бързоходци, които да прибродеть страната на всягдѣ, събориштецъ мостовите на желѣзницити, прѣтѣваштецъ телеграфическити жици и сношениата на турската войска, която шгѣше да даде врѣме на всичкити области да се съединеть и шгѣше да докара голѣми мъчнотии на правителството, а най-много както те мислеше да отвори война на Сърбиня, а тии се ограничиха да направеть окопи около нѣколко села, да изгореть станцията на желѣзний пѣтъ при Бѣлюво и, ако вѣрвамъ турско те приказване, да се опитатъ да изгореть Пловдивъ. Неблаго разумие те на тоа кроежъ и привожданте му въ дѣйствиете те най-добро доказателство, както ми и казаха мнозина отъ въстанницити, че тии са нѣмалн намѣрение да спечалеть нѣшто съ оръжие, нѣ са искали само да привлечатъ вниманието на правителството въ тѣхното оплакване. Тии никакъ си не въображавали за потѣпване на въстанието съ безчовѣчнъ начинъ, зашто те напрѣдъ въ подобни случаи, правителството се ограничаваше да хванта или да распрѣснова въорѣженити чети и да нагазова тѣхнити главатаре.

Мнимий кроежъ на въстанницити, който се намѣри написанъ у едного отъ главатарите на въстанницити, убитъ близу до Сръдець, и